

**ODROCZENIE I PRZERWA A SPOCZYWANIE
PRZEDAWNIENTA
WYKONANIA KARY POZBAWIENIA WOLNOŚCI**

Wykonywanie kary pozbawienia wolności w tej samej lub innej sprawie wstrzymuje bieg przedawnienia. Kodeks karny wykonawczy przewiduje możliwość odroczenia wykonania kary lub udzielenia skazanemu przerwy w jej odbywaniu. W okresie odroczenia lub przerwy kara nie jest wykonywana. Ergo, podczas odroczenia lub przerwy wykonania kary pozbawienia wolności termin przedawnienia wykonalności biegnie. Autorka ocenia zasadność aktualnego uregulowania. W efekcie rozważań proponuje nowelizację kodeksu i wysuwa postulat de lege ferenda.

** K. Banasik
dr nauk prawnych,
Katedra Prawa Karnego,
Krakowska Akademia
im. Andrzeja Frycza
Modrzewskiego
(Krakow, Poland)*

**DEFERMENT AND INTERRUPTION AND TIME LIMITATION ON ENFORCEMENT
OF IMPRISONMENT**

An enforcement of imprisonment in the same or other case suspends the running of the limitation period. Due to the Executive Penal Code is possible, to respite the enforcement of penalty or give a convict an interruption in her serving. In the period of deferment or interruption the sentence is not enforced. Ergo, during deferment or interruption of enforcement of imprisonment the term of the limitation is running. The author judges the present regulation. As a conclusion she proposes an amendment to the Code and makes a demand de lege ferenda.

I. Słowo wstępne

Kodeks karny wykonawczy (kkw) 2 przewiduje dwie instytucje, które in concreto mogą zakłócić wykonywanie kary pozbawienia wolności. Są to instytucja odroczenia wykonania kary oraz instytucja przerwy w wykonywaniu kary. De lege lata żaden przepis nie odnosi się expressis verbis do biegu przedawnienia w trakcie odroczenia wykonania kary lub przerwy w jej wykonywaniu. Wyłania się zatem wątpliwość czy termin przedawnienia wykonalności biegnie, a czy spoczywa, podczas odroczenia lub przerwy.

II. Przesłanki odroczenia i przerwy

Przesłanki odroczenia wykonania kary określone są w art. 150 kkw [1] (obligatoryjne odroczenie) i w art. 151 kkw [2] (odroczenie fakultatywne) [3]. Sąd odracza wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary (art. 150 § 1 kkw), a może odroczyć, jeżeli natychmiastowe jej wykonanie pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki, lub jeżeli liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekracza w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów (art. 151 § 1 i 2 kkw). W literaturze wyrażono pogląd, że wprawdzie o okresie odroczenia decydują przesłanki materialne, ale okres ten nie powinien być krótszy od jednego miesiąca [4]. Jako okoliczności pociągające dla skazanego „zbyt ciężkie skutki” wymienia się na przykład: zakończenie kuracji leczniczej, zdanie ważnych egzaminów kończących cykl nauki, załatwienie bardzo ważnej sprawy majątkowej, dokończenie ważnej pracy polowej lub pracy terminowej wynikającej z umowy o dzieło (związanej na przykład z budową domu). Okoliczności mogące spowodować „zbyt ciężkie skutki” dla rodziny skazanego to na

przykład choroba członka rodziny wymagającego opieki, którą zapewnić może tylko skazany lub starania skazanego o pozostawienie dziecka pod właściwą opieką [5]. W pojęciu „zbyt ciężkich skutków” mieści się na przykład doprowadzenie rodziny skazanego do nędzy [6]. Obligatoryjna przerwa w wykonywaniu kary udzielana jest z takich samych powodów co obligatoryjne odroczenie (art. 153 § 1 kkw) [7]. Sąd może natomiast udzielić przerwy w wykonywaniu kary, jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste (art. 153 § 2 kkw [8]).

Trafnie akcentuje się w literaturze, że obligatoryjna przerwa nie powinna trwać przez długie lata [9]. Jeżeli więc leczenie skazanego w okresie przerwy nie przynosi pożądanych rezultatów i rokowania są niepomyślne, to należy przyjąć, że zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca postępowanie wykonawcze, będąca przesłanką zawieszenia postępowania (art. 15 § 2 kkw) [10].

Odroczenie wykonania kary, tudzież przerwa w jej wykonywaniu, udzielane jest, zgodnie z brzmieniem ustawy, „do czasu ustania przeszkody”, a więc na czas nieokreślony. Niewątpliwie trafnie twierdzi się jednak w doktrynie, że sąd powinien w postanowieniu o udzieleniu odroczenia lub przerwy określić ten termin, a nie napisać „do czasu ustania przeszkody” [11]. Wskazanie przez sąd konkretnej daty, w której powinno nastąpić umieszczenie (w przypadku przerwy – ponowne umieszczenie) skazanego w zakładzie karnym jest istotne ze względów praktycznych. Przemawiają za tym wartości, takie jak pewność i jasność prawa. Określenie przez sąd przedmiotowego terminu jest pożądane z uwagi na konieczność pełnego wykonania postanowienia sądu przez organy postępowania wykonawczego, to jest wyegzekwowania nie tylko rozpoczęcia, ale również zakończenia okresu odroczenia lub przerwy. Określenie przez sąd w postanowieniu o udzieleniu odroczenia lub przerwy konkretnego terminu końcowego nie sprzeciwia się przepisowi ustawy operującemu zwrotem „do czasu ustania przeszkody”, bo nie zamyka drogi do ponownego udzielenia odroczenia lub przerwy w przypadku, gdyby przeszkoda nie ustała w dniu określonym w tym postanowieniu. Skazanemu można udzielić odroczenia lub przerwy kilkakrotnie. Zatem w sumie odroczenie wykonania kary lub przerwa w wykonywaniu kary pozbawienia wolności trwałyby – zgodnie z ustawą – „do czasu ustania przeszkody”.

Jedynie w sposób „techniczny” czas ten byłby podzielony na mniejsze odcinki temporalne, określone w poszczególnych postanowieniach sądowych.

Oczywiste i bezsporne jest, że zasadnicza różnica pomiędzy tymi dwiema instytucjami polega na tym, że odroczenie dotyczy kary, której jeszcze nie zaczęto wykonywać [12]. Jeżeli skazany karę już odbywa, to naturalnie odroczenie jej nie wchodzi w grę, lecz możliwe jest udzielenie przerwy.

III. Spoczywanie biegu przedawnienia

Regułą w polskim prawie karnym jest przedawnialność wykonania orzeczonych kar, co wynika wprost z art. 103 § 1 kk [13]. Bieg terminu przedawnienia wykonalności może zostać zakłócony przez instytucję spoczywania biegu przedawnienia, przewidzianą m.in. w art. 15 § 4 kkw [14]. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, wykonywanie kary pozbawienia wolności, kary aresztu lub środka przymusu w tej samej lub innej sprawie wstrzymuje bieg przedawnienia. Należy przyjąć, że skutek normatywny w postaci wstrzymania biegu przedawnienia wykonania następuje tylko w okresie faktycznego wykonywania kary pozbawienia wolności, kary aresztu lub środka przymusu [15]. Podczas przerwy (skazany przebywa na wolności – zakładając, że przerwa w wykonaniu danej kary nie będzie polegała na tym, że sąd wdroży wykonanie innej kary), a tym bardziej w razie odroczenia, kara nie jest wykonywana. Konkluzja ta wynika przede wszystkim z samej natury obu tych instytucji. W efekcie udzielenia skazanemu przerwy w wykonywaniu (odbywaniu) kary pozbawienia wolności zostaje przerwana ciągłość procesu wykonywania tej kary [16]. Na niniejszą interpretację wskazuje również nazewnictwo zastosowane przez

ustawodawcę, to jest nazwy „odroczenie wykonania” i „przerwa w wykonaniu” [17]. Eo ipso, w okresie trwania odroczenia wykonania kary lub przerwy w jej wykonywaniu termin przedawnienia wykonalności biegnie. W przypadku odroczenia wykonania kary, termin przedawnienia wykonalności rozpoczął bieg wraz z uprawomocnieniem się wyroku skazującego i ięgnie niezakłócony. Inny przebieg ma termin przedawnienia wykonalności w przypadku udzielenia przerwy. Należy wyróżnić tutaj dwie sytuacje. W pierwszej z nich termin przedawnienia wykonalności rozpoczyna bieg w momencie uprawomocnienia się wyroku i biegnie do chwili osadzenia skazanego w zakładzie karnym. Od tej chwili aż do rozpoczęcia przez osadzonego korzystania z przerwy [18] spoczywa bieg przedawnienia. Rozpoczyna on ponownie spoczywać wraz z ponownym osadzeniem skazanego w zakładzie karnym, to jest wraz z zakończeniem korzystania z przerwy. W sytuacji, gdy oskarżony jest tymczasowo aresztowany, wraz z uprawomocnieniem się wyroku skazującego termin przedawnienia wykonalności rozpoczyna się i jednocześnie przechodzi w stan spoczęcia. Bieg terminu spoczywa aż do chwili wyjścia osadzonego „na przerwę”. Generalnie, o momencie ponownego przejścia w stan spoczęcia decyduje chwila faktycznego osadzenia skazanego w zakładzie (godzina i minuta powrotu do zakładu), a nie czas zakończenia przerwy określony w postanowieniu sądu o jej udzieleniu [19].

In concreto może nie być zbieżności między tymi oboma punktami temporalnymi, jeżeli skazany nie wróci do zakładu w wyznaczonym czasie. Wydaje się, że nie powinien on czerpać korzyści z tego powodu.

W przypadku powrotu skazanego do zakładu karnego w wyznaczonym terminie faktyczny okres przerwy (równy w tym wypadku prawnemu okresowi przerwy) podlega odliczeniu od okresu spoczywania biegu przedawnienia wykonalności. W razie samowolnego „przedłużenia sobie” przerwy przez skazanego sytuacja kształtuje się inaczej. W okresie wykraczającym poza okres przerwy określony przez sąd nie można mówić, jakoby skazany przebywał „na przerwie” w znaczeniu instytucji prawa karnego wykonawczego. W trakcie korzystania z przerwy termin przedawnienia wykonalności biegnie, natomiast w okresie samowolnego przebywania skazanego poza zakładem karnym bieg terminu przedawnienia wykonalności spoczywa.

IV. Ocena zasadności aktualnego uregulowania

Słuszność aktualnego rozwiązania budzi wątpliwości. Udzielenie odroczenia bądź przerwy jest pewnym dobrodziejstwem dla skazanego. W przypadku zaistnienia przesłanek z art. 151 § 1 kkw lub z art. 153 § 2 kkw stanowi ono wyraz uwzględnienia ważnych dla skazanego okoliczności. Wydaje się, że skazany nie powinien profitować podwójnie, to znaczy korzystać z wolności i liczyć na potencjalne przedawnienie się kary. Zauważyć należy, że nastąpienie przedawnienia w analizowanych sytuacjach jest jak najbardziej realne. Wszak prawnie dopuszczalne jest kilkakrotne udzielenie odroczenia lub przerwy. Co do odroczenia ustawa wprowadza limit, jako że łączny okres odroczenia nie może przekroczyć roku. Jednak w przypadku skazanych kobiet ciężarnych oraz osób skazanych samotnie sprawujących opiekę nad dzieckiem sąd może odroczyć wykonanie kary na okres do 3 lat po urodzeniu dziecka (art. 151 § 3 kkw). Kodeks karny wykonawczy w ogóle nie limituje łącznego okresu przerw, określając jedynie w sposób względny wymagany okres pomiędzy powrotem po jednej, a udzieleniem następnej przerwy. Według art. 153 § 3 kkw nie można udzielić przerwy przed upływem roku od dnia ukończenia poprzedniej przerwy i powrotu po niej do zakładu karnego, chyba że zachodzi wypadek choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby skazanego albo inny wypadek losowy. W tym ostatnim wypadku – zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1983 r. [20] – udzielenie kolejnej przerwy może nastąpić bezpośrednio po upływie przerwy poprzedniej, nawet

jeżeli trwała ona rok. Ponadto, nie jest zasadne, aby biegł termin przedawnienia w czasie, gdy państwo „interesuje się” skazanym, podejmując określone działania związane z realizacją prawomocnego wyroku. Udzielenie odroczenia lub przerwy stanowi „wyjście naprzeciw potrzebom skazanego”. Wskazana wydaje się w tym zakresie nowelizacja kodeksu.

Powyższy postulat nie oznacza odpowiedzialności za bezwzględny spoczywaniem biegu przedawnienia wykonalności podczas korzystania przez skazanego z odroczenia lub przerwy. Wszak zróżnicowane są motywy odroczenia lub przerwania wykonania kary. Jeżeli przyczyną decyzji sądowej jest choroba psychiczna lub inna ciężka choroba, to usprawiedliwione wydaje się wykluczenie spoczywania. W przypadku takich chorób skazany odzyskuje zdolność do odbycia kary dopiero po długim czasie lub wcale [21]. Perspektywa „pójścia do więzienia” mogłaby pogarszać stan psychiczny skazanego, a przez to wpływać negatywnie także na jego zdrowie fizyczne [22]. Ponadto pewne znaczenie, acz oczywiście drugorzędne, ma koszt utrzymywania przez długi okres ewidencji kar de facto niewykonalnych [23]. Podsumowując, w okresie obligatoryjnego odroczenia i obligatoryjnej przerwy termin przedawnienia wykonalności powinien biec.

Spośród podstaw fakultatywnego odroczenia lub przerwy rozważenia wymaga zasadność ewentualnego zawieszenia [24] biegu przedawnienia spowodowanego przeludnieniem zakładów karnych. Nie powinna budzić sprzeciwów teza, że odroczenie z tego powodu należy potraktować inaczej. Przyczyna tego odroczenia ma charakter zewnętrzny, to znaczy leży poza sprawcą i jest od niego niezależna. Obciążanie skazanego (nawet przy uwzględnieniu faktu, że dopuścił się on przestępstwa) konsekwencjami prowadzenia określonej polityki karnej, a przede wszystkim stanu gospodarki (braku środków finansowych na budowę nowych zakładów karnych) nie byłoby usprawiedliwione w świetle konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego.

Kodeks karny wykonawczy przewiduje również sytuacje, w których skazany legalnie przebywa poza zakładem karnym (na wolności), a uważa się, że kara pozbawienia wolności jest nieprzerwanie wykonywana. Sytuacje takie powstają w razie udzielenia skazanemu przepustki określonej w art. 91 pkt 7 kkw i art. 92 pkt 9 kkw, nagrody z art. 138 § 1 pkt 8 kkw albo zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego przewidzianego w 141a § 1 kkw i w art. 165 § 2 kkw. W zakładzie karnym typu półotwartego skazanym można udzielać przepustek z zakładu karnego, nie częściej niż raz na dwa miesiące, łącznie na okres nieprzekraczający 14 dni w roku (art. 91 pkt 7 kkw). W zakładzie karnym typu otwartego skazanym można udzielać przepustek z zakładu karnego, nie częściej niż raz w miesiącu, łącznie na okres nieprzekraczający 28 dni w roku (art. 92 pkt 9 kkw). Zgodnie z art. 137 kkw [25], skazanemu wyróżniającemu się dobrym zachowaniem w czasie odbywania kary albo w celu zachęcenia go do poprawy zachowania może być przyznawana nagroda. Jedną z nagród jest zezwolenie na opuszczenie zakładu karnego bez dozoru, na okres nieprzekraczający jednorazowo 14 dni (art. 138 § 1 pkt 8 kkw).

Łączny okres trwania nagród w tej postaci nie może przekroczyć 28 dni w roku (art. 139 § 4 kkw). Według art. 141a § 1 kkw [26] w wypadkach szczególnie ważnych dla skazanego można mu zezwolić na opuszczenie zakładu karnego, na czas nieprzekraczający 5 dni. Ostatnia ze wskazanych wyżej sytuacji unormowana jest w art. 165 § 2 kkw i dotyczy przygotowania skazanego do życia po zwolnieniu z zakładu karnego.

Skazanemu można zezwolić na opuszczenie zakładu karnego, łącznie na czas do 14 dni, zwłaszcza w celu podejmowania starań o uzyskanie po zwolnieniu odpowiednich możliwości zamieszkania i pracy. Zezwolenie na opuszczenie zakładu można przyznać skazanemu, którego postawa w czasie odbywania kary uzasadnia przypuszczenie, że w czasie pobytu poza zakładem karnym będzie przestrzegał porządku prawnego (art. 165 § 2 kkw). W powyższych przypadkach, pomimo faktycznego przebywania skazanego na wolności, kara pozbawienia wolności jest

wykonywana (przyjmuje się, że skazany ją w tym czasie odbywa). Bieg przedawnienia wykonalności tej odbywanej lub innej, prawomocnie orzeczonej, kary pozbawienia wolności spoczywa. Uregulowanie przedmiotowej kwestii nie wymaga zmiany.

V. Konkluzja

Konkludując, pozostaje wykreowanie przepisu materializującego wysunięty wyżej postulat de lege ferenda i znalezienie dlań adekwatnego miejsca w systemie przepisów kodeksu karnego wykonawczego. Wydaje się, że proponowany przepis powinien zostać usytuowany nie w oddziale X rozdziału X kkw, to jest nie w obrębie przesłanek odroczenia i przerwy wykonania kary pozbawienia wolności, lecz w części ogólnej, w oddziale regulującym wykonywanie orzeczeń. Celowe byłoby rozdzielenie treści normatywnej zawartej obecnie w art. 15 kkw [27], regulującym jednocześnie umorzenie i zawieszenie postępowania wykonawczego oraz wstrzymanie biegu przedawnienia. Aktualnie pozbawioną treści jednostką redakcyjną jest art. 16 kkw (uchylony ustawą z dnia 24 lipca 2003 r. [28], która weszła w życie w dniu 1 września 2003 r.), który po nowelizacji mógłby dotyczyć instytucji spoczywania biegu przedawnienia. Zasadne byłoby przetransponowanie do niego unormowania z § 3 i § 4 artykułu poprzedzającego.

Natomiast treść proponowanej niniejszym normy można by zakodować w art. 16 § 3 kkw następującymi słowami: „Odroczenie lub przerwa wykonania kary pozbawienia wolności w tej samej lub innej sprawie wstrzymują bieg przedawnienia, chyba że zostały udzielone z powodu określonego w art. 150 § 1 lub art. 151 § 2”.

Literatura:

1. Art. 150 kkw: § 1. Wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody. § 2. Za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo.
2. Art. 151 kkw: § 1. Sąd może odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności na okres do roku, jeżeli natychmiastowe wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny zbyt ciężkie skutki. W stosunku do skazanej kobiety ciężarnej oraz osoby skazanej samotnie sprawującej opiekę nad dzieckiem sąd może odroczyć wykonanie kary na okres do 3 lat po urodzeniu dziecka. § 2. Sąd może odroczyć wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze do 2 lat, jeżeli liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekracza w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów; odroczenia nie udziela się skazanym, którzy dopuścili się przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, skazanym określonym w art. 64 § 1 lub 2 lub w art. 65 Kodeksu karnego, a także skazanym za przestępstwa określone w art. 197-203 Kodeksu karnego popełnione w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych. § 3. Odroczenie może być udzielone kilkakrotnie, jednak łączny okres odroczenia nie może przekroczyć okresów wskazanych w § 1; okres odroczenia biegnie od dnia wydania pierwszego postanowienia w tym przedmiocie. § 4. Odraczając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może zobowiązać skazanego do podjęcia starań o znalezienie pracy zarobkowej, zgłaszania się do wskazanej jednostki Policji w określonych odstępach czasu lub poddania się odpowiedniemu leczeniu lub rehabilitacji, oddziaływaniom terapeutycznym lub uczestnictwu w programach korekcyjno – edukacyjnych. § 5. Wykonując orzeczenie o wykonaniu kary pozbawienia wolności w stosunku do skazanego, który został zobowiązany do wykonania obowiązków określonych w § 4, sąd stosuje odpowiednio art. 14.

3. M. Kuć, (w:) M. Kuć, M. Gałązka, Prawo karne wykonawcze, Warszawa 2009, s. 153; S. Paweła, Prawo karne wykonawcze. Zarys wykładu, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 214-215; Z. Hołda, (w:) J. Hołda, Z. Hołda, Prawo karne wykonawcze, wyd. 3, Warszawa 2006, s. 162
4. Tak S. Lelental, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2010, s. 602.
5. T. Szymanowski, (w:) T. Szymanowski, Z. Świda, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz. Ustawy dodatkowe. Akty wykonawcze, wyd. 1, Warszawa 1998, s. 347; S. Lelental, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2010, s. 599; K. Postulski, (w:) Z. Hołda, K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 502; S. Paweła, Prawo karne wykonawcze. Zarys wykładu, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 215; S. Paweła, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Warszawa 1972, s. 233-234. Zob. też: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKz 344/00, KZS 2000, nr 9, poz. 44; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25.06.2004 r., II AKzw 299/04, KZS 2004, nr 7-8, poz. 62; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13.10.2004 r., II AKzw 837/04, OSA 2005, nr 4, poz. 32; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12.12.2007 r., II AKzw 939/07, KZS 2008, nr 5, poz. 96; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 03.12.2008 r., II AKzw 972/08, LEX nr 477854; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15.12.2010 r., II AKzw 845/10, LEX nr 785268 lub KZS 2011, nr 5, poz. 112.
6. S. Paweła, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Warszawa 1972, s. 233.
7. Art. 153 § 1 kkw: Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art. 150 § 1 do czasu ustania przeszkody.
8. Art. 153 § 2 kkw: Sąd penitencjarny może udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste. Przepisy art. 151 § 3-5 stosuje się odpowiednio.
9. G. Wiciński, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2000 r., sygn. I KZP 8/2000, Prok. i Pr. 2001, nr 1, s. 78.
10. G. Wiciński, Glosa do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 1999 r., sygn. II Akz 304/99, Prok. i Pr. 2003, nr 12, s. 115.
11. Zob. np. S. Lelental, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2010, s. 598; K. Postulski, (w:) Z. Hołda, K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 499; S. Paweła, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Warszawa 1972, s. 238;
12. S. Paweła, Prawo karne wykonawcze. Zarys wykładu, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 214. S. Paweła, Prawo karne wykonawcze. Zarys wykładu, wyd. 2, Warszawa 2007, s. 214; K. Postulski, (w:) Z. Hołda, K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 492; S. Lelental, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2010, s. 594.
13. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm. Art. 103 § 1 kk: Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się wyroku skazującego upłynęło lat: 1) 30 - w razie skazania na karę pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat albo karę surowszą, 2) 15 - w razie skazania na karę pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat, 3) 10 - w razie skazania na inną karę.
14. Art. 15 § 4 kkw: Wykonywanie kary pozbawienia wolności, kary aresztu lub środka przymusu w tej samej lub innej sprawie wstrzymuje bieg przedawnienia.
15. Tak też K. Postulski, (w:) Z. Hołda, K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 131.
16. Por. J. Lachowski, Pozbawienie praw publicznych w kodeksie karnym, Prok. i Pr. 2003, nr 10, s. 67.

17. Tak też K. Postulski, (w:) Z. Hołda, K. Postulski, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk 2007, s. 132.
18. Początek przerwy liczy się od momentu faktycznego zwolnienia osadzonego z jednostki penitencjarnej. Por. S. Lelental, Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, wyd. 3, Warszawa 2010, s. 610; § 132 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności, Dz. U. Nr 15, poz. 142 („Początek przerwy w wykonywaniu kary liczy się od dnia zwolnienia skazanego lub ukaranego z jednostki penitencjarnej”).
19. Może zdarzyć się, że skazany korzystający z przerwy w odbywaniu danej kary zakończy tę przerwę nie osadzeniem w zakładzie karnym w celu dalszego wykonywania tej kary, lecz osadzeniem w areszcie w rezultacie tymczasowego aresztowania w innej sprawie.
20. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1983 r., KZP 29/83, OSNKW 1984, nr 3-4, poz. 26.
21. Por. E. Fabriza, Strafrechtsgesetzbuch samt ausgewählten Nebengesetzen. Kurzkommentar, wyd. 10, Wien 2010, s. 217; P. Tischler, (w:) O. Triffterer (Hrsg.), Ch. Rosbaud (Hrsg.), H. Hinterhofer (Hrsg.), Salzburger Kommentar zum Strafrechtsgesetzbuch. System und Praxis, Band 2, 14. Lieferung (November 2006), § 60 nb. 12; E. Foregger, (w:) E. Foregger (Hrsg.), F. Nowakowski (Hrsg.), Wiener Kommentar zum Strafrechtsgesetzbuch, 3. Lieferung, Wien 1980, § 60 nb. 5; E. Foregger, G. Kodek, Strafrechtsgesetzbuch samt den wichtigsten Nebengesetzen. Kurzkommentar, wyd. 6, Wien 1997, s. 185; E. Fuchs, (w:) F. Höpfel (Hrsg.), E. Ratz (Hrsg.), Wiener Kommentar zum Strafrechtsgesetzbuch, 10. Lieferung (April 2010), Wien 2010, § 60 nb. 8.
22. Por. P. Tischler, op. cit., § 60 nb. 12; E. Foregger, op. cit., § 60 nb. 5; E. Foregger, G. Kodek, op. cit., s. 185; E. Fuchs, op. cit., § 60 nb. 8; E. Fabriza, op. cit., s. 217.
23. Por. E. Foregger, op. cit., § 60 nb. 5; E. Foregger, G. Kodek, op. cit., s. 185; E. Fabriza, op. cit., s. 217.
24. Terminy „zawieszenie”, „spoczywanie” i „wstrzymanie” biegu terminu przedawnienia używane są w literaturze zamiennie (zob. np. W. Świda, Prawo karne, wyd. 4, Warszawa 1989, s. 326; R. Kmiecik, „Spoczywanie” przedawnienia karalności przestępstw, PiP 2010, z. 9, s. 3; T. Bojarski, (w:) T. Bojarski (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. 4, Warszawa 2011, s. 201; A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. 5, Warszawa 2010, s. 290 i 291; K. Zgryzek, A. Ludwiczek, R. Netczuk, Przedawnienie w prawie karnym – wybrane aspekty karnoprosesowe, (w:) Z. Cwiakalski (red.), G. Artymiak (red.), Współzależność prawa karnego materialnego i procesowego, Warszawa 2009, s. 255; A. Sakowicz, (w:) M. Królikowski (red.), R. Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do art. 32 – 116, Warszawa 2010, s. 830; N. Kłaczyńska, (w:) J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, LEX 2007; S. Hypś, (w:) A. Grześkowiak (red.), Prawo karne, wyd. 2, Warszawa 2009, s. 262).
25. Art. 137 kkw: Skazanemu wyróżniającemu się dobrym zachowaniem w czasie odbywania kary mogą być przyznawane nagrody. Nagroda może być również przyznana skazanemu w celu zachęcenia go do poprawy zachowania.
26. Art. 141a § 1 kkw: Dyrektor zakładu karnego może udzielić skazanemu zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego pod konwojem funkcjonariusza Służby Więziennej, osoby godnej zaufania lub samodzielnie, na czas nieprzekraczający 5 dni, w celu odwiedzenia poważnie chorego członka rodziny, uczestnictwa w pogrzebie członka rodziny oraz w innych wypadkach szczególnie ważnych dla skazanego.
27. Art. 15 kkw: § 1. Sąd umarza postępowanie wykonawcze w razie przedawnienia wykonania kary, śmierci skazanego lub innej przyczyny wyłączającej to postępowanie. § 2. Jeżeli zachodzi

długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca postępowanie wykonawcze, a w szczególności jeżeli nie można ująć skazanego albo nie można wykonać wobec niego orzeczenia z powodu choroby psychicznej lub innej przewlekłej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się w całości lub w części na czas trwania przeszkody. § 2a. Na postanowienie w przedmiocie umorzenia lub zawieszenia postępowania wykonawczego przysługuje zażalenie. § 3. Zawieszenie postępowania wykonawczego nie wstrzymuje biegu przedawnienia, chyba że skazany uchyla się od wykonania kary. Okres wstrzymania biegu przedawnienia nie może przekroczyć 10 lat. § 4. Wykonywanie kary pozbawienia wolności, kary aresztu lub środka przymusu w tej samej lub innej sprawie wstrzymuje bieg przedawnienia.

28. Dz. U. Nr 142, poz. 1380.